

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **ekolo. cz s.r.o.** se sídlem Statenice, Keltská 348, IČ 27141659 v řízení zastoupeného Mgr. Lukášem Lorencem, advokátem se sídlem Praha 5, Elišky Peškové 15 proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Praha 7, Pplk.Sochora 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 19.4.2012, Zn. SPR-8505/11-22/APP

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 19.4.2012, Zn. SPR-8505/11-22/APP o zamítnutí rozkladu žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 2.2.2012, zn. SPR-8505/11-14, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce v souvislosti se zpracováním osobních údajů prostřednictvím záznamu z kamery umístěné v provozovně na adrese Bubenská 1, Praha 7, tím, že na svých webových stránkách na sociální síti Facebook zveřejnil dne 22.11.2011 (nejméně do 28.11.2011) obrazový záznam (fotografii) z kamery zachycující osobu podezřelou z krádeže, porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. a dále tím, že neoznámil svůj záměr zpracovávat osobní údaje prostřednictvím kamerového systému před zahájením zpracování v říjnu 2011, porušil povinnost stanovenou v § 16 zákona. Tím spáchal správní delikty dle § 45 odst. 1 písm. c) a 45 odst. 1 písm. i), za což mu uložil povinnost zaplatit pokutu 5.000 Kč a nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce je přesvědčen, že jeho jednání nebylo protiprávní, nebylo neoprávněným zpracováním osobního údaje, a proto považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.

Žalobce je přesvědčen, že žalovaný, resp. předseda žalovaného, nesprávně vyložil ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů, neboť veřejný zájem na zabránění trestné činnosti, případně dopadení pachatele, musí převážit nad zájmem na ochranu osobního údaje, podobizny, osoby v průběhu páčání trestného činu. Žalobce je přesvědčen, že nebyl povinen mít předchozí souhlas subjektu údajů, neboť uvedení obrazového záznamu na sociální síti bylo nezbytné pro ochranu jeho majetkových práv a toto právo převažovalo nad právem pachatele na ochranu jeho osobních údajů, s přihlédnutím k tomu, že pořízený údaj zaznamenával osobu během páčání trestné činnosti. Žalovaný v rozhodnutí pouze konstatoval existenci ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona, ale z rozhodnutí nevyplývá, že by jej aplikoval a nějak se jím v úvahách zabýval. Předseda Úřadu staví práva pachatele trestného činu na ochranu soukromí nad právo žalobce na ochranu vlastního majetku, s čímž žalobce zásadně nesouhlasí. Nesouhlasí se závěrem, že pachatel trestného činu má v průběhu páčání trestné činnosti právo na soukromí. Tuto ochranu není možné považovat za absolutní. Rozhodnutí předsedy Úřadu se také nezabývalo otázkou předchozího souhlasu se zpracováním osobních údajů, když vstup do prodejny žalobce byl označen upozorněním, že prostor prodejny je sledován kamerou. Pokud je kladeno žalobci k tíži, že fotografie byla zveřejněna na serveru Lupa.cz k tomu uvedl žalobce, že rozhodnutí o zveřejnění bylo učiněno provozovatelem tohoto serveru a není mu to možno přičítat k tíži.

Dále vytýká předsedovi žalovaného, že nevážil umístění a zaměření a účel umístění kamery, nezohlednil, že kamera v provozovně sledovala pouze vystavené zboží. Žalobce je přesvědčen o tom, že pojem „kamerový systém“ lze vykládat pouze jako soubor kamer a pod tento pojem by neměla být zařazena kamera jediná. Se závěrem, že kamerový systém je tvořen i jedinou kamerou žalobce nesouhlasí.

V tvrzeném rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je argumentováno aplikací presumpce nevinu. Po poškozené osobě ale lze velmi těžko chtít, aby ospravedlnila požadavek, aby presumovala u pachatele takového činu nevinu. Takto by ani policie nebyla oprávněna zveřejnit jakékoliv záběry ke zjištění pachatele, dokud soud nerozhodne o vině.

Žalobce pak nesouhlasí se závěrem, že v demokratickém právním státě je vyhledávání pachatelů a shromažďování důkazů o vině rolí orgánů činných v trestním řízení a nikoliv žalobce. Je přesvědčen o tom, že měl právo přispívat k dopadení pachatele, který odcizil jeho majetek, a to i shromažďování důkazů o jeho vině, samozřejmě v rámci právního řádu ČR. Jeho jednání nelze považovat za „brání zákona do vlastních rukou“, neboť způsoby a rozsah užití osobního údaje pachatele bylo adekvátní a přiměřené okolnostem případu. Fotografie byla vystavena do 12 hodin po krádeži a je jasné, že s plynoucím časem se pravděpodobnost dopadení pachatele krádeže snižuje. Nelze proto klást k tíži žalobce, že se jeho pracovníci nespolehli jen na práci policie. Žalobce je přesvědčen o tom, že jeho jednání nevybočilo z rámce svépomoci stanovené v § 6 občanského zákoníku. Současně poukázal na to, že je běžnou praxí, kterou žalovaný nepostihuje, je, že televizní stanice vysílají záběry z průmyslových kamer, které zachytily trestnou činnost. Žalobce nevidí důvod, proč by měl být znevýhodněn oproti provozovateli televizního vysílání. Dále žalobce připomněl, že účel ochrany majetku žalobce a snaha zabránit vzniku škody splněn byl, neboť pachatel byl dopaden a k jeho dopadení by nedošlo bez informací poskytnutých od osob, které se

s fotografií seznámili. Nejednalo se o dodatečné pranýřování soukromé osoby, ale o užití osobního údaje ve chvíli, kdy útok na majetku žalobce trval. Nikdo z pracovníků žalobce se veřejně nevyjadřoval k totožnosti pachatele, nikdo z uživatelů stránek Facebook žalobci jméno nebo další údaje o pachateli nesdělil. Tyto údaje byly předány Policii ČR a žalobce jimi nikdy nedisponoval.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zkonstatoval skutkový stav i dosavadní průběh správního řízení a uvedl, že žalobce pochybil, když zveřejnil na svých webových stránkách na sociální síti Facebook obrazový záznam (fotografii) z kamery zachycující osobu podezřelou z krádeže a dále, že neoznámil Úřadu pro ochranu osobních údajů svůj záměr zpracovávat osobní údaje prostřednictvím kamerového systému před zahájením zpracování v říjnu 2011. Žalovaný zdůraznil, že je nutno rozlišovat mezi pořízením záznamu (tj. shromážděním osobních údajů) a jeho dalším využitím formou zveřejnění vůči v podstatě neomezenému okruhu osob. Uvedl také, že instalace kamerového systému v maloobchodní prodejně je v zásadě přípustná, je-li současně zajištěno právo zaměstnanců na ochranu před nepřetržitým sledováním na pracovišti a jsou-li řádně splněny další povinnosti správce stanovené zákonem č. 101/2000 Sb., např. informační povinnost, registrační povinnost atd. Kamerový systém ale nerozlišuje mezi běžným nakupujícím a „zlodějem“. Na záznamu je tak zachycen kdokoli, kdo vstoupí do prodejny. Samotný záznam tak nemůže být nikomu zpřístupněn nebo zveřejněn s výjimkou zákonem vymezených případů. Nelze připustit, aby osobní údaje všech, kteří do sledovaného a veřejností přístupného prostoru vejdou, byly zaznamenány a uchovávány a současně bylo ponecháno pouze na správci (tj. soukromé osoby), koho ze zaznamenaných označí za zloděje či jinak nevhodnou či závadovou osobu a fotografii či jinou část záznamu s touto osobou následně zveřejní včetně svého úsudku. V takovém případě by byl každý ve svém každodenním životě vystaven neustálému sledování a monitorování a neměl by jistotu zda, kdy a v jaké souvislosti bude zveřejněna jeho fotografie či jeho další osobní údaje. Smyslem a účelem pořizování záznamu je zachycení podoby určité osoby přispět k její následné identifikaci a nalezení v případě, kdy je podezřelá z protiprávního jednání či kdy může ke spáchanému jednání poskytnout další informace. Toho lze dosáhnout předáním záznamu orgánům činným v trestním řízení. Ty porovnáním s vlastními evidencemi mohou uvedenou osobu ztotožnit. Pokud se toto nepodaří, teprve poté mohou zveřejnit v nezbytném rozsahu fotografii a to na základě výslovného zákonného zmocnění dle § 81 písm. a) bodu 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. I v případě řešení, které zvolil žalobce, je nakonec nutné odevzdat získané údaje orgánům Policie ČR. Tento postup není možné schvalovat, neboť to jsou pouze orgány činné v trestním řízení a soudy, které mohou určit, zda se v daném případě o porušení zákona jednalo či nikoliv. Žalovaný je přesvědčen, že pouze první postup ob stojí v testu proporcionality mezi právem na soukromí zaznamenané osoby a právem žalobce. Účel využití bezpečnostních kamer ve fázi zaznamenání protiprávního jednání spočívá pouze a výlučně v následném předání záznamu Policii ČR, zveřejnění záznamu samotným správcem je v rozporu s tímto účelem.

Žalobce tedy dle žalovaného nebyl oprávněn zveřejnit pořízený záznam, neboť se jedná o zpracování osobních údajů k jinému účelu, než ke kterému byly shromážděny. Na takové zpracování nelze vztáhnout ani výjimku dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť je v rozporu s právem subjektu na ochranu jeho soukromého života.

Dále žalovaný uvedl, že nelze předpokládat, že vstupem do sledovaného prostoru osoba souhlasí nejen se zpracováním svých osobních údajů, ale současně, že souhlasí s jejich zveřejněním ve formě své fotografie nebo části pořízeného záznamu. Ani samotný

vstup do sledovaného prostoru nemůže být konkludentním souhlasem, neboť nesplňuje podmínky souhlasu se zpracováním osobních údajů dle § 4 písm. n) a § 5 odst. 4 zákona, zejména se nejedná o informovaný, vědomý a dobrovolný úkon.

Ve vztahu k pojmu kamerový systém uvádí žalovaný, že takový pojem zákon nezná, nepoužívá, stejně jako nepoužívá pojem kamera, záznam z kamery apod. Tento pojem užívá žalovaný jako obecnou zkratku, která vyjadřuje instalaci zařízení (kamery), které zaznamenává obraz (případně i zvuk) z určitého prostoru a dále jej uchovává pro pozdější využití.

K otázce presumpce nevinny a možnosti Policie ČR zveřejnit záběry, které jí byly poskytnuty ke zjištění pachatele, uvedl žalovaný, že tato možnost je pro Policii ČR upravena v § 81 písm. a) bodu 2 zákona č. 273/2008 Sb. V případě trestního řízení je upraveno informování veřejnosti ze strany orgánů činných v trestním řízení v § 8a trestního řádu. Žalovaný poukázal na to, že žalobce svým postupem zmařil přípustnost jednoho z důkazů pro případné trestní řízení a tím činnost orgánů činných v trestním řízení ztížil.

K otázce svépomoci žalovaný uvedl, že se jedná o institut občanského práva, nikoliv o okolnost, která by vylučovala protiprávnost ve vztahu ke spáchání správního deliktu (tj. v oblasti práva veřejného). Jeho jednání je tzv. ofenzivní svépomocí, která je v zásadě vyloučena. Jednou z podmínek svépomoci je mimo jiné skutečnost, že se nelze účinně dovolat pomoci moci veřejné, což není tento případ, neboť žalobce se mohl obrátit přímo na orgány činné v trestním řízení. Navíc nebyly splněny podmínky uváděné žalobcem pod písm. b) a c), tedy bezprostřednost zásahu, a aby svépomoc byla provedena přiměřenými prostředky v poměru k intenzitě, nebezpečí a způsobu zásahu. Pokud jde o závěry zveřejňované v televizním zpravodajství, nemá žalovaný informace o tom, že se nejedná o záběry poskytnuté Policií ČR. V opačném případě by se Úřad tímto zpracováním osobních údajů nepochybně zabýval. Závěrem pak uvedl, že povinností každého správce je takový záznam předat orgánům činným v trestním řízení a nikoli jej zveřejňovat. Uvedené pravidlo neslouží k ochraně „zloděj“, ale jako princip ochrany soukromí každého, kdo se pohybuje ve veřejném prostoru a je dennodenně zaznamenávám desítkami kamer. Nesplnění oznamovací povinnosti vůči Úřadu dle § 16 zákona žalobce uvedou žalobou nijak nezpochybnuje. Závěrem pak žádal, aby soud žalobu zamítl, jako nedůvodnou.

Ze správního spisu, předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, tyto podstatné skutečnosti:

Na základě podnětu zaslání Úřadu pro ochranu osobních údajů zahájil žalovaný dne 5.12.2011 správní řízení se žalobcem pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) a i) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti se zpracováním osobních údajů záznamem z kamerového systému na provozovně v Holešovicích tím, že na svých stránkách na sociální síti Facebook zveřejnil dne 22.11.2011 obrazový záznam (fotografii) z kamerového systému zachycující osobu podezřelou z krádeže elektrokola, a dále tím, že neoznámil svůj záměr zpracovávat osobní údaje prostřednictvím kamerového systému před zahájením zpracování, čímž mohlo dojít k porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) a § 16 zákona č. 101/2000 Sb. Dne 7.12.2011 žalobce zaslal odpověď k oznámení o zahájení správního řízení, ve kterém nesouhlasil se zde uvedenými tvrzeními. Dne 4.1.2012 se konalo ústní jednání a nahlédnutí do spisu správního řízení. K dotazu žalovaného sdělila Policie ČR, že krádež elektrokola byla prověřována policií, že od společnosti EKOLO.cz obdrželi kamerový záznam a tento byl i se spisovým materiálem postoupen na obvodní státní zastupitelství, že v daném případě policie nezveřejnila osobní údaje ani fotografie

pachatele, že nebyla policie ze strany žalobce informována o tom, že žalobce zamýšlí uveřejnit fotografii pachatele na sociální síti a že žádný z policistů sloužících na MOP Letná nedal k doporučení zástupci společnosti EKOLO.cz ke zveřejnění podezřelé osoby na sociální síti ani nijak jinak. Policie byla informována ze strany žalobce o tom, že vyvěsili fotografii na sociální síti až poté, co byla vystavena, a měli poznat totožnost uvedené osoby. Žalovaný vydal dne 2.2.2012 rozhodnutí, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 5.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení, neboť dospěl k závěru, že v souvislosti se zpracováním osobních údajů prostřednictvím záznamu z kamery umístěné v provozovně v Praze, Bubenská 1, Praha 7

1. tím, že na svých webových stránkách na sociální síti Facebook zveřejnil dne 22.11.2011 kamery, zachycující osobu podezřelou z krádeže, porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost správce zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny; zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6 zákona, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas;
2. a dále tím, že neoznámil svůj záměr zpracovávat osobní údaje prostřednictvím kamerového systému (jedné kamery) před zahájením zpracování v říjnu 2011, porušil povinnost stanovenou v § 16 zákona, tedy povinnost toho, kdo hodlá jako správce zpracovávat osobní údaje, tuto skutečnost písemně oznámit Úřadu pro ochranu osobních údajů před zpracováním osobních údajů,

a tím spáchal v bodě 1 správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje způsobem, kterým neodpovídá stanovenému účelu a v bodě 2 správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. i) zákona č. 101/2000 Sb., neboť nesplnil oznamovací povinnost podle zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o kterém rozhodl předseda žalovaného napadeným rozhodnutím, ve kterém rozklad zamítl, když neshledal důvod pro revizi napadeného rozhodnutí, jelikož závěry správního orgánu prvního stupně považoval za správné, když i on dospěl k závěru, že se žalobce vytýkaného deliktu dopustil. Současně neshledal ani důvody pro změnu výše uložené pokuty.

O podané žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19.5.2015, č.j. 11 A 77/2012 - 38, kterým žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, když dospěl k závěru, že správní orgány neuvedly, z jakého důvodu považují zpracování údajů ve formě zveřejnění fotografie na sociální síti Facebook za rozporné s účelem, pro který jsou údaje shromažďovány, tedy s ochranou majetku správce údajů, tj. žalobce. Z napadených rozhodnutí tak dle městského soudu nevyplývá, z jakého důvodu mělo být zveřejnění fotografie, které vedlo k dopadení pachatele krádeže elektrokola a dle soudu úzce souviselo s ochranou majetku, v rozporu s účelem provozování kamerového systému. Za stěžejní považoval soud posouzení otázky proporcionality a vyvážení práva na ochranu osobních údajů subjektu údajů v porovnání s právem žalobce na ochranu vlastního majetku, a na základě tohoto testu dospěl k závěru, že v daném případě nelze hovořit o nebezpečnosti jednání žalobce, jestliže využil svého práva na ochranu svého vlastnictví proti subjektu, který zcela vědomě jednal v rozporu se zákonem.

Uvedený rozsudek městského soudu ke kasační stížnosti podané žalovaným správním orgánem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8.6.2016, č.j. 3 As 118/2015 - 34 zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze na základě výše uvedeného znovu přezkoumal podle ustanovení § 75 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů, (dále také „s.ř.s.“), napadené rozhodnutí. Vázán právním názorem vyjádřeným ve výše uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu (ustanovení § 110 odst.3 s.ř.s.) přezkoumal znovu žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Věc projednal bez nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě soudu nevyjádřil výslovný nesouhlas s tímto postupem, a proto má soud za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí (ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního). Žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání.

Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku vycházel z toho, že mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav a že tedy spornou byla pouze právní otázka výkladu a aplikace ustanovení § 5 odst. 1 písm. f a odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Žalovaný má za to, že zveřejněním fotografie konkrétní rozpoznatelné osoby pořízené ze záznamu bezpečnostní kamery na sociální síti Facebook došlo ze strany žalobce k neoprávněnému nakládání s osobními údaji této osoby v rozporu s účelem, k němuž byly shromážděny. Městský soud má naopak za to, že při testu proporcionality převáží zájem na ochraně soukromého vlastnictví nad zájmem na ochraně osobních údajů a že by tato skutečnost měla být zohledněna v dalším řízení. Nejvyšší správní soud nesouhlasil s výtkou městského soudu, že žalovaný v žádném ze svých rozhodnutí neuvedl, z jakého důvodu považuje zpracování údajů ve formě zveřejnění fotografie na sociální síti Facebook za rozporné s účelem, pro který byly shromážděny, když z rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2012 zjistil, že sporné otázce je věnována dlouhá pasáž odůvodnění rozhodnutí (celkem 24 řádků) .

Ve sporu o výklad výše uvedených ustanovení zákona o ochraně osobních údajů pak dal Nejvyšší správní soud v plném rozsahu za pravdu žalovanému. Podle § 5 odst. 1 písmeno f) zákona o ochraně osobních údajů je správce povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas. Podle § 5 odst. 2 písmeno e) tohoto zákona může správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.

Nejvyšší správní soud uvedl, že „v projednávané věci není sporu o tom, že žalobce instaloval ve své provozovně (aniž by svůj úmysl ve smyslu § 16 zákona předem ohlásil Úřadu) kamerový systém, jehož účelem bylo zvýšení ochrany majetku a shromažďování údajů o případné trestné činnosti. Mezi účastníky rovněž není sporné, že záznam z bezpečnostní kamery v daném případě obsahoval osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) tohoto zákona. V dalším se lze plně ztotožnit s názorem stěžovatele, že účelem provozování kamerových systémů při ochraně majetku není (ve zkratce řečeno)pořizování záznamů pro jejich budoucí zveřejnění, ale pouze pro eventuální předání k tomu určeným orgánům k dalším úkonům. Vyšetřování a postihování trestné činnosti (do něhož lze zahrnout i páčání přestupků) je přitom plně v kompetenci orgánů státu. Počinání žalobce tedy nebylo kryto ani ustanovením § 3 odst. 6 písm. d) zákona, neboť není orgánem, jemuž zvláštní zákony takovou

činnost umožňují, či dokonce předepisují, ani neměl ke zpracování osobních údajů souhlas dotčené osoby. Na věc pak nedopadá ani výjimka zakotvená v ustanovení § 5 odst. 2 písmeno e) zákona, neboť počinání žalobce ve výše popsaném rozsahu nebylo nezbytné pro ochranu jeho práv nebo právem chráněných zájmů. Lze tedy uzavřít, že ke zpracování osobních údajů došlo v rozporu s účelem, ke kterému byly shromážděny, aniž existoval jiný zákonný důvod pro jejich zpracování; tím došlo k porušení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů a k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 44 odst. 2 písm. c) tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud uvedl, že za této situace není dán žádný prostor pro test proporcionality tak, jak ho provedl Městský soud v Praze. Za dané situace totiž k žádnému konfliktu mezi právem na ochranu majetku žalobce a právem na ochranu osobních údajů třetích osob nedochází a testem proporcionality není co poměřovat. Zákon sám totiž stanoví, kudy vedou hranice mezi právem na ochranu majetku na straně jedné a právem na ochranu osobních údajů na straně druhé. Právo na ochranu majetku je přitom dostatečně saturováno právem žalobce na instalaci a používání kamerového systému za zákonem stanovených podmínek a na případné další použití údajů získaných snímáním sledovaného prostoru státními orgány k tomu určenými. Jakékoliv další nakládání s osobními údaji takto shromážděnými bez souhlasu dotčených subjektů nelze ničím odůvodnit.

Kromě judikatury Evropského soudu pro lidská práva, na kterou poukazuje stěžovatel a která se blíže zabývala především podmínkami, za nichž je vůbec možno záznamy kamerovým systémem pořizovat, je třeba v této souvislosti blíže zmínit především usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2010, sp. zn. IV. ÚS 2425/09, který problematiku provozu kamerových systémů a jejich možný zásah do osobnostních práv třetích osob lapidárně ale výstižně shrnuje. Podle něj (posuzováno v kontextu ústavní stížnosti osoby, proti níž byl záznam z kamery použit v trestním řízení) „*při posuzování námitky porušení práva na soukromí pořízením uvedeného záznamu lze dát za pravdu stěžovateli, že monitorování veřejného místa kamerou a následné pořízení trvalého záznamu spadá pod ochranu poskytovanou článkem 10 Listiny a článkem 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva"). Obecně je pro účely hodnocení, zda došlo k nedovolenému zásahu do soukromí ze strany orgánů veřejné moci, nutno zkoumat, zda byla zaznamenána soukromá záležitost či veřejná událost a zda byl získaný materiál určen pro omezené použití či měl být dostupný široké veřejnosti (srov. odst. 58 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva P. G. a J. H. proti Spojenému království ze dne 25. 9. 2001, č. 44787/98, dostupný na <http://echr.coe.int>). Běžné použití bezpečnostních kamer samo o sobě, ať na ulici nebo v prostorách jako nákupní centrum nebo policejní stanice, kde slouží legitimnímu a předvídatelnému účelu, není problematické z pohledu článku 8 odst. 1 Úmluvy (srov. odst. 40 rozsudku Perry proti Spojenému království ze dne 17. 7. 2003, č. 63737/00).*

Uvedené závěry jsou plně aplikovatelné na stěžovatelovu věc, neboť poškozený instalováním průmyslové kamery na veřejném místě sledoval legitimní cíl, tj. ochranu svého majetku a odhalení pachatele trestného činu, který by se jej osobně dotýkal. Pořízený záznam byl pak využit jen pro nezbytně nutný účel (prokázání viny stěžovatele v trestním řízení) a nebyl nijak zneužit, např. veřejným zpřístupněním záznamu, znevažováním stěžovatele ve sdělovacích prostředcích apod. Ve výše uvedeném shrnutí je tedy obsažena i odpověď na problém řešený v projednávané věci a podpořeny závěry Nejvyššího správního soudu uvedené výše.“

Ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8.6.2016 vyplývá, že uvedený soud dospěl k závěru, že žalobce tím, zveřejnil pořízené záznamy z kamery

v prodejně nejednal v souladu se zákonem, svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, za který mu byla uložena pokuta. Vzhledem k totožnosti účastníků řízení lze v podrobnostech na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.6.2016, č.j. 3 As 118/2015 – 34 odkázat s tím, že z jeho odůvodnění je patrné, že námitky v žalobě uvedené nelze považovat za důvodné.

Městský soud vázán výše uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno

Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 25. srpna 2016

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová